

179
СИ малката света Мария, която нежно свеждаше лице към кърмящата майка. Нимбите грееха в чистия блясък на златото, обкръжени с тънки, тъмни ивици. След това погледът му спря връз образа на света Елисавета, х която кърмеше свети Иоана. В лицето на майката на Кръстителя можеше да се долови прилика с ландграфинята на Тюрингия.

От там те се запътиха към западната стена на църквата, връз която шаръчиите исписваха образния календар, със сцени от живота на светците. В еднакви квадрати, изтеглени с червени линии, бяха изобразени всички дни от годината, според най-личните събития от живота на светците на календаря.

— До кой месец стигнахте вече? — попита абат Витлеем.

— Сега сме ^{на} месеца март — отвърна майстор Драган.

— А кой ден исписвате? — попита царя.

— Денът на светите 40 мъченици... — обясни майсторът.

Царят доближи до стенописа, отправи внимателен взор към шарачията, който сръчно топеше четката в разните гърненца с боите и изпълваше очертанията, направени от майстора.

След това, сякаш подтикнат от необяснима сила, Иоан Асен внезапно се извърна и погледна към предверието.

Връз прага на главния вход стоеше, неподвижен и безмълвен, великият войвода Радул. Бледен, с трескаво неспокойни очи, със свити в тревожна ярост пестници. Взорът му срещна тоя на царя и самодържецът веднага разбра всичко. Всичко това, което тормозеше от толкова дни духа му с неясна тревога.

Зад войводата се мяркаха изплашени сенки. Отекнаха викове.

— Кир Тодор нахлу в земите ни!

— Бежанци от юг пристигнаха пред портите!

— Гдето минала войската на Коменен, било все плен и пожар!

— Мъст на измамника!

— Искаме кръвта на лицемера ромеец!